

Robert Priest

ZEND-ELÉGIA

Szomorúan mint egy farka négyszögletű réce
papírlapok vándorolnak
vörös bánattal hasítva a levegőt
mert Zend olyan fiatalon távozott
Jók lennének még sok verséhez
azért volt hogy arcot, alakot adjon nekik
és helyet az időben
de sajnos keze aláhullott csendesen mint egy rózsa
túl sokkal az ideje előtt és ezek a történetek
amelyek sosem lesznek már
a csillanások melyek sosem fognak ragyogni
felszálltak talán a mennyekbe
ahol túl a papíron vagy az anyagon
csak az angyalok találják meg őket
csillagok sorai közt kapaszkodva az eső aljába
vagy a felhő tetejébe
bármibe hogy újra leérjenek
az időhöz és a testhez

barátom Zend csírázó magvakkal teli fejjel
körben járva elromlott szívével
csak nevetve és verseit olvasva egyenesen a végig

erejének teljében
a szív volt a leggyengébb
elméje tavaszán
télbe burkolódzott
jött a sötétség és elvitte
Zendet a lábánál fogva
szegény szíve egy halott nehezék, melyet nem tudott magával cipelni
így csak a lelkét vitte el
nevetve és kántálva magasan házának szomorú teteje fölött

csupán műveinek és szeretetének vonzását hagyva itt
hogy egybegyűjtsön minket
a lap fölött

Robert Zend *Daymares (Lidércnyomások)* című posztumusz kötetének megjelenése alkalmából

(Fordította: Burza Patrícia Kármén)